

En eixir del jutjat, més content que un [gínjol](#), el *curita ganaslocas* ha regurgitat, davant de la premsa, que «*ja ha contat la veritat*» al jutge. Al jutge i només al jutge. Torne: fa setmanes que la veritat i la mentida són [remulla](#). L'únic axioma és el [silenci indefinit](#) del Poc Honorable i la única veritat, empíricament constatable, que ha volgut contar la (seua) veritat al jutge i no als ciutadans. És més, són uns altres els que ja han començat a contar-se-la, a manufacturar-se-la, com ara el seu particular [conillet d'Índies](#) als tribunals o les [rotatives ventríloques](#). L'afonia de l'encara president és crònica. La descarada procacitat de contemporitzar amb el cronòmetre de la veritat em recorda els [darrers dies](#) d'aquella *espanyassa* del Bigotes de Georgetown, quan l'[Àngel del Descarte](#) insistia en la demostració de la [insistència](#) en «*las dos líneas de la investigación*». La conclusió és equivalent: el neci no percep que, de vegades, l'important ja no és contar la veritat, sinó plantejar-se per què tantes persones pensen que està mentint. Arran de la imputació, el Poc Honorable tenia dues eixides tan dignes com dues turmes de bou: o dimitir o explicar-se públicament, però el canalla no ha fet ni una cosa ni l'altra. És més, després del primer judici, l'entaifat [continua imputat](#). Diàriament comprove al Google com creix la popularitat d'aquest eslògan: [Camps, fot el camp!](#)

Button

Button

«La verdad», de Fangoria